Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8282
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

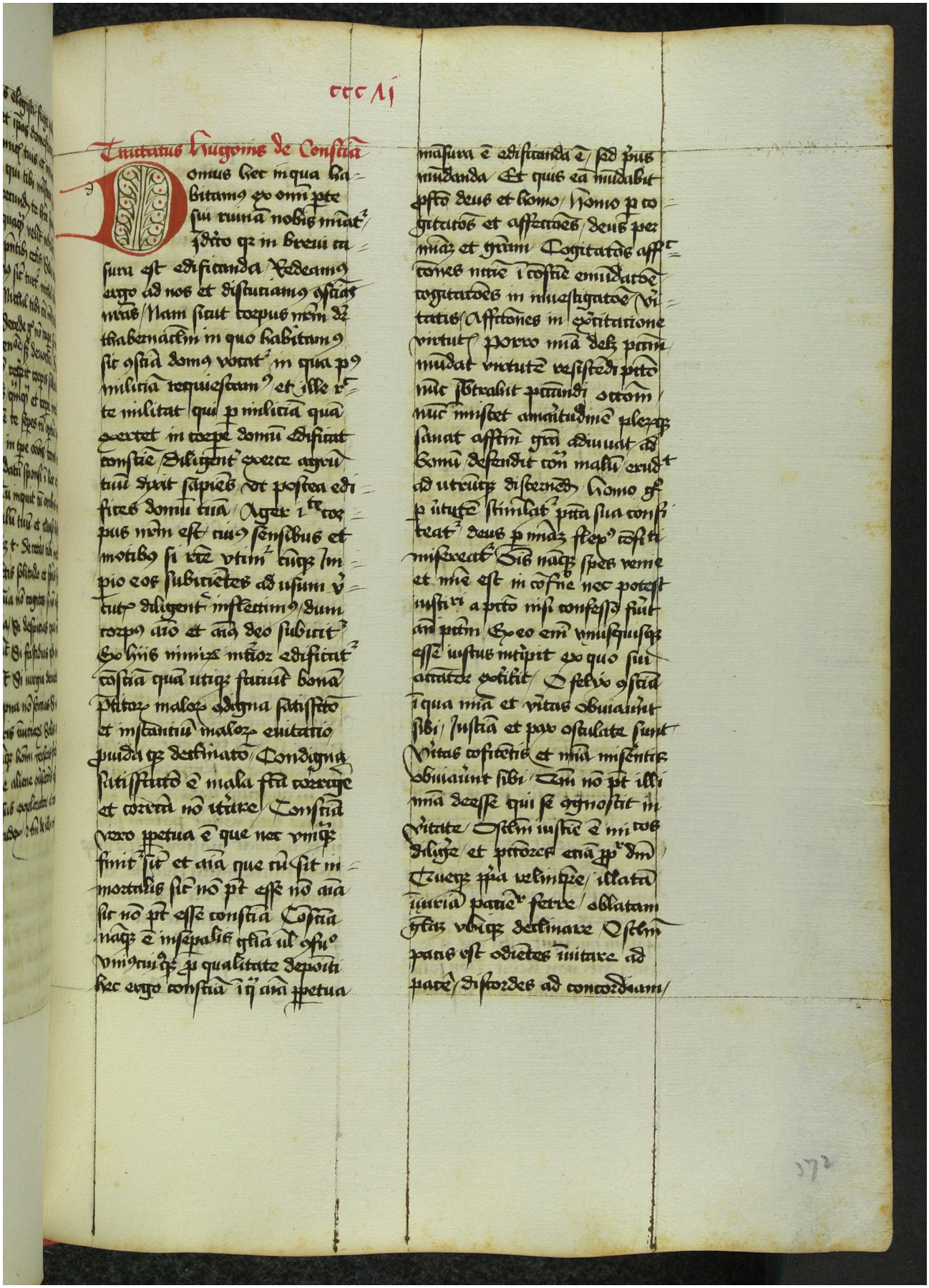

ccc lj

Tractatus Hugonis de Constia

Domus licet in qua habitamus ex omni parte sui ruina nobis minet, tamen quia in breui tempore est edificanda, videamus ergo ad nos et disponamus ostium nostrum. Nam sicut corpus meum est tabernaculum in quo habitamus, sic ecclesia domus vocatur in qua per militiam requiescamus et ille vere militat qui per militiam quam exercet in corpore domum edificat constantie. Diligenter ergo agere tuum decet sapiens, et postea edifices domum tuam. Ager iste corporis meum est, cum sensibus et motibus, si recte vtimur, cuique impio eos subiicietes ad usum vitiorum diligenter inspectimus, dum corpori aliis et alia deo subiicit. Ecclesiis minime minor edificatur constantia quam utique fundunt bona, pulchra malorum dignam satisfactionem et instantium malorum euitatione pudicitiam destinato. Condigna satisfactio est mala sed cohercere et coercere non utitur. Constantia vero perpetua est que nec vnquam finitur sit et alia que cum sit mortalis sit non potest esse non alia sit non potest esse constantia. Constantia namque est inseparalis qualiter ut ego vnumquique per qualitatem deuoti sec ergo constantia in ipsa alia perpetua

masum est edificanda et sed prius mundanda. Et quis ea mundabit preter deus et homo? Homo per cogitationes et affectiones, deus per miracula et gratiam. Cogitationes affectiones nostre in constantie emundatione cogitationes in inuestigatione virtutis, affectiones in constitutione virtutum. Porro mira dei per primum mundat vnctuose resistendi peccatum, nunc subtrahit punendi oculum, nunc ministrat amaritudinem plerique sanat affectum, quia adiuuat ad homini defendit contra malum, erudit ad utrumque discernendum. Homo ex propriis virtutem stimulat, vita sua consideratur, deus per miracula sicut misericordiam misereatur. Sic nunquam spes vere et mere est in constantie nec potest iustificari a peccato nisi confessio fuerit ante primum. Ecce enim vnusquisque esse iustus putatur ex quo sui actutem cognouit. O sceleris ostia quia mira et virtus obuiauerunt sibi, iustitia et pax osculate sunt. Vitas confitentis et mira misericordia obuiauerunt sibi. Cum non potest illi mira deesse qui se agnoscit in veritate. O sceleris iustitie et miseros diligere et precores eam pro deum. Tuque pia velinque, illata iniuria parere seruire, oblatam gratiam vbique destinare. O scelum pacis est obedientes imitare ad pacem, discordes ad concordiam,

372